

Bogdan Hrib, Răzvan Dolea

BLESTEMUL MANUSCRISULUI

Seria Stelian Munteanu
volumul II

ediția a III-a

1.

E dimineață. O dimineață calmă și liniștită. E răcoare în Pireu și adie o briză, doar atât cât să simți acel fior fin de frig, ce te trimite cu gândul la o cafea fierbinte, băută în pat. În pat cu o femeie frumoasă și caldă. Cu Eleni...

Dar Eleni este deja trează și bea cafea la o masă, pe terasa singurei cafenele deschise, la doi pași de cheul de la care pleacă feriboturile spre insule. Eu sunt neliniștit și caut o toaletă. De multe ori, în clipele cele mai plăcute și relaxate, vezica îți joacă feste nefericite. Evident, terasa la care stăteam avea dependențe, dar puțin defecte. Grecul a ridicat din umeri și mi-a indicat cu mâna o direcție aiurea.

E octombrie. Început de lună. Sfârșit de sezon. Soarele începe să încălzească domol, iar portul de călători Pireu nu mai este la fel de aglomerat, ca în plină vară. Nu mai vezi turiști, dormind pe cheu ca într-un camping ad-hoc. Uriașele feriboturi ancorate la mal, ca niște hipopotami gigantici ieșiți să se usuze, sunt aproape pustii.

E liniște în portul Pireu.

Eleni stă comod pe scaunul din fier forjat, sprijinindu-și coatele pe masă și privind prin ochelarii de soare, undeva

departe, sus. Tânără, frumoasă, liberă. Acum, îndrăgostită. Înconjurată de o mulțime de bagaje. Pentru două săptămâni a luat jumate din casă.

Din casa ei. Eu am doar un geamantan mic și geanta de mână. Să nu uit: și aparatul foto. Două săptămâni în insule, singuri și nederanjați. Fără prieteni, fără șefi, fără...

Doar eu sunt neliniștit. Caut cu disperare o toaletă. Ca într-un film prost. Am băut prea multă bere, visând la plecarea asta. Și acum plătesc.

Mă opresc la intrarea în restaurantul portului, unde un grec spilcuit și plictisit, cu o funcție incertă, între portar, bodyguard și șef de sală, îmi zâmbește amabil și interogativ. Pufnesc nervos, grăbit de situație și încep:

- *Do you speak English? Parlez-vous français? Parlare italiano?*

La fiecare întrebare, grecul ridică amuzat din umeri. Parcă din ce în ce mai amuzat și mai neputincios. Situația devine presantă.

- La naiba! E așa de greu să afli unde e un vecu în sala asta!?

Bărbatul se luminează brusc.

- De țe nu spui, dom'le! Io vorbește romaneste, estem născut în Braila. Toalete este în fund, pe stânga.

- Mulțumesc mult.

Cu un pas vioi, alerg în direcția arătată. Mai e puțin și plecăm. Patruzeci de minute până sosește feribotul. Seara vom fi deja cazați.

O cameră elegantă cu terasă spre plajă, într-o vilă mare, albă. O cină romantică pe malul mării, briza care unduiește catargele, Eminescu, o lumânare aprinsă și flori proaspete, sirtaki în surdină, ouzo, icre, saramură de calamar, salată

grecească, tzatziki, Metaxa și apoi... Poate o noapte de iubire, doar noi doi și lumina lunii...

Evit în ultima clipă, cu un gest reflex, ușa deschisă cu forță, de un bărbat care iese.

Și sună telefonul. Mă opresc crispat în cadrul ușii. Aparatul sună și vibrează, simultan. Doamne, iarăși? Îl extrag cu frică din buzunar și privesc ecranul. Nu pare un număr din România. Cineva mă apostrofează cu năduf într-o limbă străină. M-am oprit exact în cadrul ușii de la *Bărbați*. Renunț și, privind ecranul cu groază, mă întorc din drum. Fac câțiva pași spre ieșire. Mă împleticesc. Încerc să mă adun. Ce să fac? Răspund sau nu? Grecul din Brăila mă salută amical și complice. Vreau să recunosc numărul sau măcar prefixul. Franța, Germania, Italia? Nu-mi iese!

Și răspund!

Sunt afară. La câțiva zeci de metri, Eleni, bronzată, cu o rochie colorată și foarte decoltată, îmi zâmbește larg. Și-a scos ochelarii de soare și îi șterge cu un șervețel.

– Da?

– *Bonjour, mon cher. Jacques Sardi t'appelle.*

O clipă mă bucur să-l aud pe inspectorul francez. Doar o clipă!

Apoi mă înfior. Nu putea avea nici un motiv din lume pentru a mă căuta. Știa că plec și vreau să fiu lăsat în pace. La naiba, e ceva super nasol!

– Ce s-a întâmplat, Jacques?

– Mă iei repede!

– Jacques, sunt în port și plec în concediu cu Eleni. În juma' de oră urc pe vapor. Nu mă sunai fără motiv. Ce s-a întâmplat?

– Aha, v-ați hotărât să petreceți o vreme împreună. Felicitări, *mon ami!* Se lasă cu o nuntă?

- Nu mă aburi, Jacques! Ce e?
- *D'accord!* Nu te mai țin sub tensiune.
Face o pauză foarte scurtă, ca pentru a-și face curaj:
- Avem o problemă.
- Eram sigur. Și?
- Sunt în Germania. La Frankfurt. Frankfurt pe Main.
Mâine aici se deschide târgul internațional de carte. Îți spuseseam că voi fi și eu aici...
- Da, și?
- N-o să mă ierți toată viața pentru asta!
- Nu mă mai pregăti atât, spune ce ai de spus!
- Bref. Acum două ore a fost găsit un cadavru în standul francez, era ascuns după o perdea care masca o garderobă.
Era unul dintre cei care lucrau la amenajarea standurilor, angajatul unei firme germane.
- Și ce legătură are asta cu mine?
- Are! Tipul era român.
- Dumnezeu!
- Șefii mei m-au rugat să te sun. Și poliția germană e de acord.
- Bine, dar poliția noastră?
- Comisarul-șef nu trebuie să afle încă nimic. Ți-ai dat demisia. Acum ești în vacanță.
- *Merçi* de așa vacanță.
- E vorba de o zi-două... Rezolvăm repede.
- Dar se va afla din presă.
- Nu se va afla nimic. Nu s-a făcut public incidentul. Nu e politic. Mai ales acum... Și cu Uniunea Europeană... Plus vizita la nivel înalt...
- Dar n-am niciun...
- Stelian, te rog, ajută-ne. Este o situație delicată. Ajută-mă, după aia cere-mi orice!

Respect pentru oameni și cărți

– Bine, să zicem, dar îți repet, sunt cu Eleni în port. Plecăm în insule.

– Ești la Atena sau la Salonic?

– În Pireu.

– Luați un taxi până la aeroport. Rezolv eu. La ghișeul Lufthansa, te vor aștepta două bilete cu numele voastre. Până ajungeți acolo, aranjez totul. Te rog, grăbiți-vă. Îți rămân dator pe viață. Vă pup. Drum bun.

Și închide. Rămân cu telefonul la ureche. Mai fac doi, trei pași și îl strecor în buzunar. Eleni vine spre mine.

– Cine a fost? S-a întâmplat ceva?

– Da. Nu o să-ți vină să crezi. Cheamă un taxi, te rog. Mergem la aeroport.

– Cum?! La aeroport?! Dar insulele?

– O să ajungem cumva. Cândva...

O ating ușor pe mână. Cu cealaltă îi cuprind mijlocul și, privind-o în ochi, o sărut lung pe buze. Mirosul parfumului și gustul rujului, amestecat cu aroma cafelei, mă îmbată. Ea mă împinge.

– Lasă-mă! Spune-mi! Nu mă păcălești așa ușor!

Încerc să o privesc tot în ochi, dar privirea îmi fuge aiurea.

– Bine. Era Jacques Sardi. Cheamă, te rog, un taxi! Biletele ne așteaptă la aeroport.

– Dar, de ce?

– Da, nu ți-am spus. A avut loc o crimă la Frankfurt. Un român... Au nevoie de mine.

– Dumnezeule, vom avea liniște vreodată?

Nu știi ce să răspund. Nu am soluții. Nu-mi cunosc prioritățile. Nu-mi respect viața personală. Nu știi ce să răspund.

– Nu știi, draga mea? E oare un blestem?

Respect pentru oameni și cărți

Ridic toate bagajele și pornesc spre ieșirea din port. Aud pașii femeii în spatele meu. Transpir de furie și de efort. Soarele a început, din nou, să ardă...